

— Деца, вървете си мирно и никого не за-
качайте по пътя.

Той прекоси през мостчето на малката река, възви-
през глухи тесни улички и спря пред училището.
От общинското управление излезе расилния и
извика:

— Учителю . . . Господин Димитров . . . имаш
препоръчано писмо.

— Пре-по-ръ-ча-но писмо? — процеди учителя.
Сърдцето му заигра, ръцете му се разтрепе-
риха. Препоръчано? Защо? Сега — от кого? Радостна
вест? Да. Нима може да дочака нещо по-лошо?

Той се разписа, скъса нервно плика и погледа
му се впи въ малкия тънък лист. Буквите бяха на
пишуща машина, съдържанието кратко и ясно. Но
учителя не искаше да го разбере.

— Грешка — за друго е — каза той и
погледна плика. Неговият адрес — думите бяха
отчетливи, точни. Той разгъна наново листчето и зачете
сричайки; „Съобщава ви се, Господине учителю, че
Вие се уволнявате и се лишавате от право на учи-
телствуване еднаж за винаги . . .“

Учителя едвам забеляза двата разкривени подписа,
които му се плезеха отдолу. Пред очите му заиграха
жълти кръгчета, пръстите му се разтвориха и
сякаш замръзнаха, писмото направи един кос полет,
завъртя се, докосна върха на обувката му и падна на
земята. Той пристъпи, облегна се на зида и
погледна. Високата камбанария се огъна като свещ
и грохна на пътя; белите комини на прогимназията
се завъртяха, пречупиха се и изчезнаха; едната
стена се отмести, тръгна, повлече теле-ата ограда,
блъсна двуетажното здание на новостроящата се
кооперация и я срина из основи.

— Наградата ми моята награда! . . .